

ירחונוער

הנוער המתנדב

כסלו-טבת

נוער אהוב

וואו. אזי לא יודע מאיפה להתחיל לכתוב.

היה לנו פשוט חודש עמוס ומטורף. זה באמת מדהים כל מה שעשינו החודש וכל זה בזכות כל אחד ואחת פה שנרתמו לכל משימה שדרשה עזרה.

סיימנו את החודש הקודם עם התנועה המושלמת שהרמנו מאפס למרות כל הקשיים שהיו בדרך. הייתה אמונה חזקה בטער מאז שיצאנו לדרך שאנחנו נצליח, לא משנה מה יהיה. זה לא נתפש מה שהצלחנו להרים, וכמה שמחה עשינו לזוג, למשפחה ולחברים. זה מרגש כל פעם מחדש כשאני מתעסק או רואה משהו שקשור לתנועה. פשוט סחטיין ענק לכל מי שעזר, תמך והגיע.

אחרי התנועה עשינו זום סיכום תנועה שאחריו יצאנו להפסקה קטנה עד שאזרנו לפעילות שוטפת.

בזמן הזה צוות פרסום הזיע הרבה, והצליחו לגייס כתבים שיפרסמו כתבות במקומות שונים שנתנו חשיפה משמעותית לנוער. אזרנו לפעילות עם מפגש פעילים והתרמות לנוער בתחילת השבוע שרכזי ירושלים אורגנו, ובסוף השבוע יצאנו לשמח בשערי צדק בהובלה של יסכה שרק נכנסה לנוער וכבר פועלת ומקדמת.

שבוע אחריו רצינו להתחיל עם התנדבות באפרת שבסוף בוטלה, אבל העיקר הניסיון לעזור.

קידמנו את הצוותים והרבה פעילים באמת הצטרפו ותרמו בצוותים הרבה.

החודש היה לנו גם בר מצווה שסיירת מרון- צפת אורגנו לילד עם מוגבלויות. היו התרמות, אורגונים, והיה מדהים לראות את ההתגייסות של כל הנער. היו התרמות בירושלים, והתרמה שמחוז שומרון האלופים אורגנו והצליחו להגיע לסכום ממש משמעותי.

לצוות ירחונער נכנסה רכזת תותחית שרואים את ההבדל והרוח שהיא הכניסה בצוות. בהצלחה ממש בתפקיד!

הלכנו גם לשמח בתנועה שהיו חסרים משמחים, וקיבלנו המון תגובות על כמה שעזרנו ושימחנו.

השיא שלנו היה באנחה

התחלנו עם מסיבת אנחה מטריפה שעמיה רכזת שומרון אורגנה במועדון קשישים באריאל, היה באמת באמת מדהים ומרגש לראות את החיוך של הקשישים בתמונות, והשמחה שהבאתם איתכם לשם.

המשכנו עם התנדבות של הבנים בשערי צדק, ובסוף שבוע עם הבר מצווה המרגשת שעמלו עליה כל כך כל כך הרבה וראו את ההשקפה שהייתה שם, את הרמה הגבוהה של האירוע ואיך שהצלחתם לשמח את הנער והמשפחה.

והשיא-השיא-השיא יהיה הסמינריון שאני בטוח שיהיה משמעותי, כיף לא נגמר ואווירה שאנחנו לא הולכים לשכוח עד לסמינריון קיץ.

אז מחכים לפגוש את כולם בסמינריון ובהתנדבויות המטורפות שיהיו החודש, ושוב תודה וסחטיין לכל אחד ואחת פה

שבות עמי

זכר הסיו"רית

נוער מושלם

קודם כל כפיים לצוות יראון המדהימים שאין כמוהם
בעולם והם הוציאו כבר שני יראונים והנה השלישי
שלהם!

באמת שזה לא ברור מאליו והם עובדים קשה אז
שאפו ענק לכם!!

דבר שני באמת שאין על הנוער הזה בעולם ואתם
תותאים ברמות שאין דברים כאלה.
וכל מי שבטעות עוד לא נכנס לצוותים סיירות ומחוזות
מוזמנים לפנות אלינו ולהצטרף
אנחנו פותחים מבצע של הוספת פעילים חדשים
מוזמנים לקחת חלק☆☆☆

ימי הולדת

מזל טובים חוזל כסל:
בת אור לעיה, די כסל, טו
רנה כהן, וי כסל, טו
אוריה לריקו, זי כסל, טו
מרדכי פוגל, טי"ו כסל, טו
אפרת גאדמן, טי"ז כסל, טו
עלית גאדמן, טי"ז כסל, טו
רחל סלומינסקי, כ"ב כסל, טו
נעם אלון, כ"ז כסל, טו
רנה אלון, כ"ז כסל, טו
מזל טובים חוזל לבת:
הלל אלשיך, הי לבת, טו
הלל דמבינסקי, י"ז לבת, טו
ליה מניאן, כי לבת, טו
איליה גאדברג, כ"א לבת, טו
אהד יערי, כ"ו לבת, דו
אליה לאון, כ"ו לבת, טו

מה היה לנו החזש?

נועררר אלוףףף

מה היה לנו האודש - אודשיים אחרונים!?

☆☆ התרמות לנוער - באסות מאוז ירושליםם היה נדיר אש

☆☆ התנדבות בשערי צדק - שימאז בבית אולים - היה מטורף

☆☆ #סיירת מירון האלופה התחילה עם התארגנות לבר מצווה שהם עושים - אין עליכון

☆☆ התרמות לבר מצווה

אשוב התרמות

והגענו ליעדדד

היה פסיכ" בהתרמות

☆☆ מאוז שומרון הולכים לשמאז בבית אבות לכבוד חנוכה

☆☆ סיירת הר ברכה מחלקים לאיילים סופגניות - אלופים אשש

☆☆ סמנריון בפתחאז וכולם במתאז - ימים ראשון שני הקרוביםם הולך להיות

מ-ט-ו-א-ר-ף!!

ואווללההה היה באמת מטורף

זכות להגיד תודהה לסיירת מירון שאין עליהם

מצור וידוים

מצור וידוים:

1. יהוה אלהים שלי נגד פנימיה מאידאיל
מאז שאני כל היום בנוער הם מעדיפים כבר פנימיה (:
2. הלכו לי ששסס על הנסיעות להתנדבויות מתחילת השנה, ורק בגלל
הנוער אני בעד תאב"ץ באינם.
3. שובאל רוצה משואה
4. כי פדיתה זה להגיע להתנדבות ולגלות שאתה הבן היחיד
5. בהתנדבויות אני מאביאה את הסוודר בתיק ואומרת שקר לי כדי
שהבנים יביאו לי את שלהם
6. דהתכתבתי עם מישהי מהנוער ש שעות בלילה.
7. נתקעתי בחנוכה באיזה בן אחד ובגללי נשפכו עליו מלא מים
ולא היו לו בגדי החלפה
8. לא סגור על הצבע של השיער של יעל פוקס.
9. אני יודע מה קרה לבוקסה.

פינת כישרונות צעירים

הבישרון: חירטוט וצילום

מאת: נריה פיטוסי

הידעת? אם תצרוק ביצה רכה בדיוק באמצע לב ים היא תלקע וכלתגיע לקרקע היא תלון בתורה במהירות לך כ-250 קמ"ש.
פרופסור ג'ון הוכיח לוועידת הפרופסורים העולמית כיצד מכך נוצרים לונאמים בדורם יכן הלכאנית בעצרת דצו תרלימים לונים ולט ניסויים מצויים בחומרים דומים.
בתגובה לכך קם פרופסור Hardless והוכיח בעצרת ו4 מחקרים לפרופסור ג'ון השתמש בניסויים בביצה קלה, והתגובה שתיווצר על ידי שימוש בביצה רכה היא בכלל תוצה חיובית לל האחות האקאניים וגורמת סיריזה במלב ההתחממות הגלובלית מסקנה ילדים חביבים: רולו לטרוק ביצים באמצע לב ים. רק שימו להביצים יהיו רכות ולא ילברו בממן הריזה. הליטו את העולם והיו חלק מהקמפיין העולמי לל מפלגת אכפתלנו.
כול ונתראה בחודש הבא.

מדור ההומור

מדור הומור

מאוס נוסעים מאז מאריא.
בהמלק הטיסה הנוסעים לומעים ברמקוס:
קברניט: "בוקר טוב לכם הנוסעים. כאן הקברניט מדבר.
אנחנו לסיים כרגע מעל האוקיאנוס האטלנטי בגובה... אוי!!! ואי!!! אההה!!!"
כל הנוסעים בטיסה קרועי עיניים ופעורי פה, קבואים בחרדה.
אחרי כמה דקות מודיע הקברניט:
קברניט: "סליחה לכם הטיס. פשוט נלפך עלי הקפה החם והייתי לריק להחליף
מכנסיים."
אחד הנוסעים לוועק:
נוסע: "לתהיה בריא, עכשיו כולנו לריכים להחליף מכנסיים!"

- שתי בלונדיניות נבגלות
- האחת אומרת לשנייה: "את יודעת אני נוסעת ביגואר."
השנייה עונה: "ואני נוסעת באוקטובר."
**

מה ההבדל בין קוף לאוטובוס?
לעיקולי וקוף לא יכול לעיקולי.

איש אחד צרק את השלעון מהחשון כדי לראות איך הצמח נאס.

מדור האנ-שות

שאלות מוזרות עם תשובות מוזרות עוד יותר,
ואם הדרך תכירו כמה פעילות מגניבות במיוחד!!!

הכירו את רננעם- נעם ורננה אלון, תאומות שלא מזהים (שלא נדבר על זה שחושבים שנעם היא בן, כן??) ושגרות בחור הכי חורי בארץ! מצפה רמון!!! (סתם סתם, זה היה בשביל לעצבן, קוראים לחור הזה מצפה יריחו, הרי את רמון כולנו כבר מכירים)

הן הצטרפו לנוער בתחילת דרכן, וצירפו עוד אחריהם המון המון בנות (כאן הזמן לומר שנעם הייתה הבת הראשונה מהנוער שדיברתי איתה! כבוד! ד"ש, נעם, אוהבת אותך. וגם את רננה, וגם את שתיכן ביחד יאו יאו שרופהה). הן למדו במעלה אדומים והן שישיסטיות, כלומר מסכנות כמו רובנו.

אם תראו אותן, תנו להן דרישת שלום ממני, אבל לא בטוח רננה תנפנף בחזרה כי רננה איבדה את המשקפיים שלה בקו 468 ומאז היא לא רואה. כלום. כמעט. סתם כן רואה אבל לא כמו עם המשקפיים.

והנה עוד עובדות- כי צריך למלא עמוד שלם: הן שלושת רבעי עיראקיות אבל כנראה זה רק מהבפנוכו של הגוף כי מבחוץ הן נראות אשכנזיות יותר ממני.

1... עכשיו לעיקר המדור! שאלה מוזרה הופנתה לאולפנינו השוכן בשומרון, והיא- לאן נעלם מיטב כספה של משפחת אלון??

אז כדי לענות על שאלה זו, צריך לפרק את משפחת אלון לכמה וכמה דרגות. הדבר הראשון, והבסיסי ביותר זה, כמובן, ההורים.

הידעתם שרננעם הוציאו בערך *כל אחת* 2000 ש"ח בחופש, רק על רב קו??- כוכן פעילים יקרים, מתברר שכדי לנסוע מהחור ההוא, רמון (שוב אותה בדיחה שתמשיך להצחיק אותי, מצפה יריחו) צריך המון המון כסף! זה יוצא בערך איזה חמשת אלפים (אני לא יודעת מתמטיקה. עימכם הסליחה) רק על נסיעות! ואוו רננעם תגלו לנו היכן ההורים עובדים, שככה אפשר להוציא כסף??

כל הנסיעות, למעט הבריחה-מהחור אל דודים בקיבוץ סעד, היו לנסיעות להתנדבויות. (ספוילר- אנחנו נמשיך עם הקטע שכל הכסף הולך להתבזבז על הנוער המתנדב והנפלא שלנו, זה כל הקטע של המדור) כמו כן, (ישלי להגיש תלקיט בלשון, עמכם הסליחה על המילים שיוצאות מפי) הידעתם שרננעם, אחרי אחת ההתרמות, נתקעו בירושלים ללא אוטובוסים ובלי דרך לחזור אל החור רמון (כןכן, -שוב- אותה בדיחה, מצפה יריחו, לא רמון) ואז הן הקפצו את האבא המסכן שלהם לקחת אותם באיזה שתיים בלילה? אהה! וזה עולה כסף, הדלק! ולא סתם, זה קרה כבר שלוש פעמים!

אז, ובכן, המשכורת הולכת על הנוער, ומה עם הכסף של רננעם עצמם??

ובכן, כמו שכולם יודעים, יש חולצות לנוער () ובמקרה, הפייבוקס שאליו משלמים כולם את הכסף הוא הפייבוקס של רננה.

ומה הבעיה? אתם שואלים. ובכן-הבעיה היא -שלא- משלמים. וככה כל הכסף הולך להדפסת החולצות, והכסף, כטבעו של כסף נורמלי, לא חוזר! לבייגותם זה יוצא איזה חמש מאות ש"ח, רק על חובות של חולצות (- רגשות אשם- -רגשות אשם- לכל האנשים שלא שילמו על חולצות שהם הזמינו).

וצוות חתונה! איך אפשר לשכוח? כל המתנות שלהם, מכספם הטוב של רננעם! וככה הלכו להם עוד 70 ש"ח איכותיים. אללה צוות חתונה!

ועוד נקודות- אוכל! אנחנו אנשים, ולא סתם אנשים, אלא כאלו שבאמצע לגדול. וכדי לגדול, צריך אוכל! אז מי משלם על אוכל ושתייה לפעילים? כמובן, הזוג תאומות. (לעשות שוב תקטע של הרגשות אשם, או שאתם פשוט תעיפו את המדור הזה לעזאזל כי הגזמתי ברמות???)

סיפור אישי- הלכתי פעם אחת עם רננה לקנות פיצה לנו ולפעילים נוספים, בגלל שזה היה באמצע התרמות, הנחנו את הפיצה על ספסל בביכר ציון. סוף הסיפור- נמלים על הפיצה, עשרים וחמש ש"ח,שוב, בפח. וזה סיפורן של התאומות.

אבל לא בוכים על חלב שנשפך או על פיצה שהתנמלה (מלשון נמלים) ואותנו, תפגשו בירחונער הבא!!!!
(נ.ב ככה נגמר הכסף, ואני בעצמי חישובתי, סימן שבסוף כן, אני יודעת חשבון)

סיפור בהמשכים

אז ככה נראה בית משפחת שמואלי" חיך בן, השותף החדש של אמיר לעבודה וקרא את "השלט מקרמיקה על הדלת- "ברוכים הבאים ותודה שבאתם אמיר חיך אליו בחזרה, ענת, אשתו של אמיר נראתה לחוצה- "אה בן, הדירה זמנית... בן אני מניחה שאתה כבר שמעת על הבאלגן עם השיפוצים", ושחר, שחר שתקה. שחר תמיד שותקת. אמיר התיישב על הכורסא החומה עם ריח העור החדש, ענת הביאה עוגיות, קנויות כמובן- כי למי יש זמן לאפות כשאת בקריירה שכזו, לשולחן הנמוך שבאמצע הסלון, ובן הרגיש מיד בבית, כמו בכל מקום שיש בו ספה נוחה ושותף נוח ומקום מאורגן ומעוצב להפליא. שחר קמה והתקדמה בהמשך המסדרון הצר, ובכל זאת נראתה כאילו היא אבודה במרחב עצום, נבלעת בנוף כמו עוד תמונה, או כמו רוח חולפת. ענת חזרה מהמטבח עם שתיה חמה וכוסות שהניחה על השולחן, והרימה מבט שואל לכיוון אמיר, כאילו לא ידעה בעצמה ששחר בחדרה. אמיר התעלם, כמובן, מהשאלה בעיניים הירוקות היפות, שהיו הדבר הכמעט-יחידי שהיה משותף לשחר ולאמה, ענת, והמשיך בשיחה עם בן על עסקי הנדל"ן וכל הנלווה לכך. העיניים חזרו להביט לעבר המסדרון, מחכות בהבעה ספק רגוזה-ספק לחוצה. ענת קמה בשקט ממושבה, וקראה בקול שקט עוד יותר לעבר הדלת בצבע קרם- "שחר, בואי מיד! יש עוגיות וזה לא מנומס לקום ככה כשבא אורח, תחזרי הנה, בבקשה", את המילה האחרונה היא כמעט לחשה, התחננה. הפרצוף של שחר הציץ מפתחה הצר של הדלת, מבטו אטום. אמא חזרה למקום, אגודליה לוחצים בחוזקה על האגרופים הסגורים, ושחר בצעדים חרישיים בעקבותיה.

אבא ובן האורח המשיכו לדבר במרץ וגלשו כבר מזמן לאקטואליה, ושחר שתקה, כמו תמיד. בשעה שמונה בדיוק קולה של ענת בקע מהטלוויזיה, שכאילו מעצמה דלקה ברקע, מוסיפה את הנופך של קולות ביתיים. הקול סיפר על חדשות היום החולף, ועבר לפינה האהובה על הצופים.

ככה זה כשיש אמא שדרנית, ומפורסמת, שכולם מכירים.

קול נקישת כוסות נשמע, לחיצת ידיים וטפיחה של גברים על השכם, ככה זה כשאבא איש עסקים מצליח.

ושחר? שתקה.

ככה זה כשיש אוטיזם.

אז בן, ככה נראה בית משפחת שמואלי, ברוכים הבאים ותודה שבאתם.

אענת זרחה, אמיר היה מאושר. המוני אורחים חשובים התחילו לזרום לעבר גן האירועים מוזיקה שקטה התנגנה ברקע, המלצרים היו אדיבים, אורות העיר האירו במלוא העוצמה משפחה-תותים. מושלמת. עבודה מכניסה, תל-אביב, ועכשיו ילדה בכורה. אין דבר יותר טוב שציפו לו הזוג, אמיר וענת הנסיכה שכבה בעגלה המפוארת, הצלם תיקתק והאיר על הפנים הרדומות בשלווה, וכולם באו להסתכל היו את חבריו של אמיר לעבודה, שהמהמו קולות שנשמעו כמו פשש ו-מזל טוב, היו את עמיתיה של אמה של התינוקת, ענת, שבאו והתרגשו ביחד עם משפחת שמואלי הייתה ערימת מתנות מפוארת בכניסה, היה בופה עשיר, היו דודות שתלו חמסות על העגלה, בלי עין הרע, ובכו מהתרגשות על ענתי שכבה מצליחה, טפו טפו חמסה, ונישקו ובכו מהתרגשות באמת בלי עין הרע, הנסיכה רק בגיל שנתיים הגיעה הבשורה, אף אחד לא היה מוכן לה, היא לא נכנסה מהדלת הראשית, היא התגנבה מאחורה והיכתה חזק, ניפצה חלומות סוף פרק ראשון

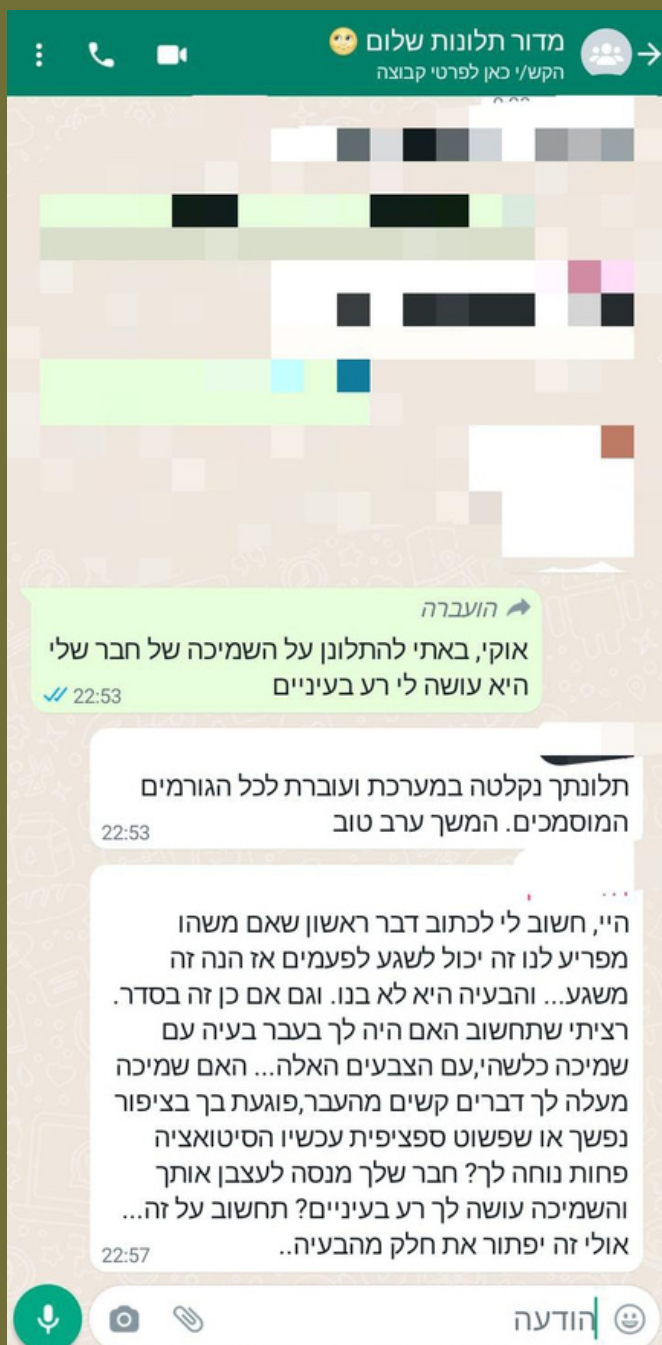
-פרק שני

התפתחה יפה, הילדה "ציינה האחות נינה במרפאה"
עושה כבר קולות

פִּינֶת הפסיכולוגיה

בשיתוף הפסיכולוגית של הנוער

פִּינֶת הפסיכולוגיה

בשיתוף הפסיכולוגית של הנוער

מהלך השני של המאבק

היום הנוער המתנזב נכנס לחצר שלי.
לבושיו לאני כבר פה במחלקה אחרי ניתוח מסובק. את האמת לאני רק בכיתה ג' ואני לא יודעת מה בדיוק קרה לי.
אני רק רואה שתי רגליים מגובסות ורגל לקלה מה לצי.
מתחילים לידי להייתה תאונה. ואומרים כל מיני מיסים כמו אנמיה, כסא גלגלים..
אני גם לא רואית את אח שלי הקטן, יונתן מאז שהכס קרה ונרא קלה לי. אני לא רוצה לחשוב מה קרה לו ואני מבנה
לגם לי כרגע יש המון בעיות.
והיום הנוער המתנזב נכנס לחצר שלי.
הראשונים שהרגלתי להסתכל לי בעיניים, שלא הסתירו דברים מאחורי דלת סגורה, שלא התחלשו לידי, שלא אמרו:
"היא קטנה, היא לא זריכה לזעית." שלא זרקו מבטים מרחמים לרק גרמו לי לא סרבות להביט במראה או מעלות
סכמי.
הנוער המתנזב עזר לי לחזור אל חצר שלי להכס קרה. חצר השמחה, חצר ליכולה לחזק עם חברות חצר להאכיל
לחוג בלם, חצר למשחקת עם אחים שלה הקטנים, חצר מאת החזק להייתי פעם, לפני להכס קרה.
עז להנוער המתנזב הגיעו חלבותי שנעצרו לי החיים. ועכשיו אני יודעת לאפשר להמליך לשמח ולהוליא את חצר הישנה
ממעמקי הקונסיה כי היא אני, ואני זריכה לשמח במה ליל לי.

אני, הסיפור הזה הוא לא בדיוק אמיתי ולא בדיוק לא אמיתי.
בעבר, הייתי מאולספצית תקופות בבית חולים. הנוער המתנזב לא היה קיים אני. אבל המתנזבים להגיעו
לשמח ולרקוד איתי הראו לי את החליבות של ההתנזבות הזאת ואת עז כמה להיא נותנת את הכוח
להיחם.
אני לא אומרת לתמיד מתקבלים תמיד בבכה אנלם מאופלים, לפעמים זה פחות מתאים. ולפעמים אני
זוכרת לבלהייתי מאולספצית שלא רכיתי בהתחלה ליגיעו אליי עם גיטרות וכס זה ואח"כ פשוט ילדתי
מהסיפור למחה...
חצר יכולה להיות כל אחד ואחת מהאנשים שאנחנו מתנזבים איתם. חצר גם נמצאת בכל אחת ואחת
מאיתנו. לא זריק להגיע לבית חולים בלבים לייעצו לך למלא את השמחה לך. לפעמים החברה
ללידך עזובה ומעלה קטן ללך יכול לשנות את זה.
אני לכבוד חנוכה, חג האור – אני מאחלת לכולנו לנצח להזדק את האור כמה שיותר.
ובאן המקום להגיד לאני באמת באמת מעריכה את כל ההתגייסות ללכם לעלות דברים, לתרום...

